

Şehir Hikayesi

– Efrahim · 03 Mart 2019

Ben yanarım bu şehirdeKüllerimden doğarım ama yanarımBıkmışım, usanmışım, ölmüşüm...Ben daha ne yaşayayım?Hayatın her kademesinde dibi boyladım...Kalktım etrafıma baktım.Bir tek ben bile kalmamışım.İnsanlar değişmiş, ölümler uyanmış...Uyanık olanlar ölmüş ve sen...bu şehirden gittin gideli doğmuyor Güneş.Seni anlatıyor kaldırma her bir yağmur tanesiKulaklarıma seni anlatır bir deniz kıyısındaÖlüme yaklaşan bu yaşımda;Ben daha önce niye ölmedim, diye sorarım banaYorulmuştur can verdiği kahramanın.Maskesi yılların eziciliği ile boyanmışHep ayrı bir renk ve GökkuşağıSende doğar Ay'ın sönmüş ışıklarıŞehridir ki loştur, tenhadırGece olunca gözler yoldadırEn çok ben beklerim seniŞimdi gelir, şimdi çalar da... bekler.Oysa şehir seni yutar hatıralarındaÖlmek istedikçe yaşatır zaman, yaşatır dünyaBu şehir elinden çıkmıştır oysaSana asidir sana isyankarİçimdeki mum her gün gelmen için yanarSırf sen yolunu kaybetme diyeYad eller ile beni birlemeBu şehirde bilirim kavuşmak olmazYıkılır enkazım da kulakların duymaz.